

pecial 34 pàg.

ARRIEL

BUTLLETÍ UNIVERSITARI DE LLEIDA.

març-abril-maig
1975

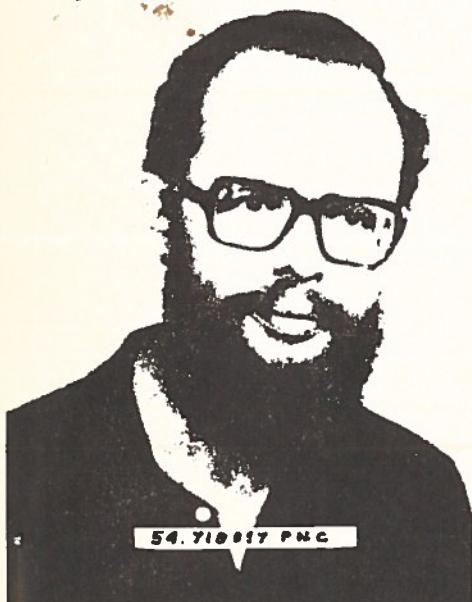

50 HORES D'ART CATALÀ
A BALAGUER

50 HORES D'ART CATALÀ
A BALAGUER
setmana santa

LLUÍS M. XIRINACS

DIARI COMBAT PER LA PAU

54.710017 PNG

54.710017 PNG

elisa serna

xerriç

labordeta

jordi oró

teima

LLUIS LLACH

SISA

TERESA REBULL

JOAN ISAAC

M. DEL MAR BONET

PERE CODO

P Ò R T I C :

CERCAR UN 25 D'ABRIL

La primavera sovintreja les actituds transcen--
dents dels homes i dels pobles envers un esperit de rea--
lització de l'ideari, tal vegada que la superació col·lec--
tiva i solidària dels problemes concrets va prenent cos/-
arreu del món -quan escrivim aquestes ratlles els problemes
Khmer i Vietnamita pugen els últims graons de la lluita -
per la llibertat i la identitat nacionals-; recordem les/
paraules: "la major o menor independència nacional d'un -
país depèn de com l'hagi aconseguit"...

La data del 25 d'abril, entranyable per a un po--
ble germà, és un exemple perfectament vàlid de que, mal--
grat tot, és possible de superar la violència política.

Tots els països han de lluitar, doncs, per rea--
xir al seu 25 d'abril. Cal tenir present, però, que la fi--
ta és tan sols un punt de sortida. La llibertat i la demo--
cràcia populars són processos curulls de dificultats i en--
trebancs; adonar-se que l'exercici de les llibertats demo--
cràtiques requereix un aprenentatge i conscienciació prè--
vies, si no es vol servir docilment el fals joc constitu--
cional de la burgesia -disfressada de demòcrata quan les/
circumstàncies pertoquen i la conjuntura ho aconsella, --
però que no oculta la seva veritable facècia quan veu pe--
rillar els seus interessos de classe.

Tanmateix a Catalunya els fets -o millor, des--
fets- del 5 de març i la resposta popular a tots els ni--
vells han evidenciat la mobilització d'un estat d'opinió/
pretasament silencià.

El nostre país vibra, i quan vibra... potser no
està tan lluny allò que deia el cantant:

"Si estirem tots,...

segur que tomba, tomba, tomba..."

S U M A R I

Pòrtic: CERCAR UN 25 D'ABRIL.....	Pàg. 3
S U M A R I	Pàg. 5
INDESINENTER.- Francesc Pané	Pàg. 6
50 HORES D'ART CATALA A BALAGUER.- La capital de la Noguera ha estat per unes hores, el centre de l'art actual de nostre país	Pàg. 7
A PROPOSIT DELS FLABIOLAIRES.- Miquel Pueyo., intenta -com ell mateix diu- de trencar una llança en favor del folklorisme, i més concretament del sardanisme	Pàg. 9
RACO DEL POETA.....	Pàg. 11
PARIDES PER A UNA LLEIDA DE DEIA: CARTA.- Denuncia de la migració cultural a Lleida, alhora que es fa una crítica -sana- de la revista. Signa un senyor, el <u>pare</u> del qual <u>té un carro i una mula</u> : doncs, que el carro vagi sempre per la dreta i no se li desfermi la mula, afegirem nosaltres	Pàg. 14
XIRINACS; HOME DE COMBAT.- Com a mostra d'admiració per la seva obra i recolzament de la seva candidatura al Nòbel de la Pau, ens plau dedicar unes planes a la biografia d'aquest home compromés	Pàg. 16
XIRINACS, ENS DIU.- Recull d'algunes frases -no totes- del seu Diari.....	Pàg. 21
Col-laboració especial: LA CRISI I UN CAP DE TURC: EL PETROLI: <u>Ramon Morell</u> amb l'agudesia que li és característica ens desfil·la l'intrínquilis de la situació actual de l'economia espanyola	Pàg. 22
TAULA RODONA SOBRE LA UNIVERSITAT A LLEIDA.- Gripau. L'autor/ens diu: "si no col·laborem tots plegats per la nostra Universitat mai la tindrem!"	Pàg. 25
PER UNA CULTURA AUTENTICA A LLEIDA.- Petita aproximació a la vida cultural de la nostra ciutat per l'Enric Vicedo	Pàg. 25
LES COMUNITATS DE BASE, UNA EXPERIENCIA REEIXIDA.- "Tarot" ens narra l'esforç i la joia d'uns joves cristians a Vallbona de les Monges... no fan mitings però el socialisme el viuen	Pàg. 26
LA MUSICA: Actualitat de la cançó a les terres de Ponent recollida en tres fronts pels enviats especials d'Arrel	Pàg. 30
L' ESTISORA.-	Pàg. 32
ULTIMA HORA.- N o t i c i a r i.-	Pàg. 33

A R R E L

BUTLLETI UNIVERSITARI DE LLEIDA

ABRIL 1975

EDITA: Estudiants de Filosofia i Lletres
de l'Estudi General de Lleida

Disseny portada i maquetatge: Oriol Montsalvatge

I N D E S I M E N T E R

Ens hauria agradat tant haver crescut a l'ombra de la reuerat

Ofegats, sí, també ens ofeguem en l'aire.

Ho pressentim als quinze anys, quan la ponzella ciosa en la -- sang s'obria a la llum, a poc a poc, i començàvem a comprendre el gran foc de la vida.

Veïem quelcom en l'esguard dels pares; una mescla de preocupació -- desesperada i de por a tot. I nosaltres ens saviem al fons d'un por raquí -- nós on la llum no hi podia descobrir les closques dels cargols morts. És -- clar que els nostres dies joves privaven la visió clara del passat i la -- intuïció certera del futur, tanmateix, però, bullia un aire de ganivets -- entre els murs circulars, infinits de les artèries; el desig de trobar una sortida ens envellia la pell i agusava la pensa: erem homes als setze anys!

Conscients del dolor, anorreats pel confús joc històric, explo -- tàvem a crits després d'haver-nos jurat fidelitat i d'haver-nos sublimat -- en la terra eixuta, sota els ametllers en fruit, davall de la conyera sag -- nant. Al fons --ho coneixíem prou, malgrat la incertesa romàntica dels set -- ze anys-- ens sabíem venuts i manipulats per una gent estranya que ens era -- aliena. Entrevéiem en somnis la caminada llarga vers un futur que gaire de -- la nostra terra havia assolit i perdut i que mai no l'havia gaulit amb to -- ta la llibertat que li corresponia. Aquesta desesperança confusió ens de -- manava cremar els anys i envellir el pensament tot rejuenint els senti -- ments. Per això vam créixer massa aviat i per això alguns de nosaltres per -- dien la por al foc dels fusells i s'hi cremaven els dits. Paradoxalment -- erem vells ja als setze anys; aquella flama de la juvenesa era, ara, tot -- un foc exasperat que bramava segons els esbufecs del vent. Ens plantejàvem el problema de la supervivència; l'esforç del pares, del avis, no ens era -- suficient per amagar la por... Sí, prou que les veïem clares les coses, -- prou que flamejàvem en veure la senyera encesa d'orgull, pujada al balcó -- de qualsevol gosat. Però, d'altra banda, també coneixíem la suor febril -- d'un treball lent, calorós, a la vora de la farga, a la fosca del celler, / d'amagatoris de la llum que permetia als aliens a les nostres vides de sub -- versió l'entrellucament clar d'unes activitats massa valentes i estorçades i alhora massa nostres com per que no les hi féssin gens de goig.

En sabíem el turment i el dolor que acabaria per exhaurir la -- nostra força si un jorn els canons, un cop més ens miraven fit a fit els -- ulls esporuguits i ploricoses.

Però no podíem oïllidar el treball... Després de nosaltres ja -- escoltàvem ploricar els infants que ens paririen les esposes, tan malagua -- nyades com nosaltres mateixos i més violades que les nostres pròpies llen -- gües. Ens calia forjar un futur sincer per als fills i per als fills dels / fills.

D'altra banda ens hem sentit, fins avui, massa protagonistes -- del procés històric, de la nostra pròpia dialèctica social. Els impulsos -- vers els perills eren cada cop més forts, són més forts cada cop i la por / és més migrada cada volta que esguardar el pit de l'esposa alletant el -- fill. Tanmateix les nits d'amor no serien certes ni cert el sexe de la so -- mella si no ens donéssim del tot a la tasca necessària de restituir la te -- rra que solcàren els avantpassats.

Avui el Francesc ha caigut en la cunsa i una pedra li ha escol -- fat la testa, demà en caurà un altre. Ho sabem, però el camí és llarg i el vent no ens deixa deturar i el sol aruga les ombres de la por.

Ara podem dir, encara: benhaurat el sexe de les nostres femelles i la llet dels pits que acaronen a la llum del dia, sense vergonya, sense por! Demà direm: benahaurada la terra que ens ha parit!.

El fruit el palpem ja, aviat el collirem nosaltres i nosaltres -- el consumirem amb vergonya de la gent aliena, dels freda horribles de l'hivern.

FRANCESCO PANE

50 HORES D'ART CATALA A BALAGUER

Els proppassats dies 29,30 i 31 de març van tenir lloc a la capital de la Noguera, les "50 hores d'art català". Estaven organitzades pel grup "2 quarts de 10" de Barcelona i els "Amics de l' O.N.Ü." de Balaguer.

La centralització de tots els moviments artístics -- del nostre país a Barcelona, fa que en molts indrets no es coneguin les realitzacions artístiques catalanes. Per aixó un dels objectius que és proposaven els organitzadors era el "de començar, d'una manera pràctica, no pas amb paraules, una eficaç descentralització de l'art".

Dissabte, 29 de març a les 11 del matí, s'inaugurava la Col·lectiva de pintura i escultura, juntament amb una petita mostra de poesia visual amb obres de Guillem Viladot, Joan Brossa; Josep Ma. Figueres, Ràfols Casamada i d'altres. A la mateixa hora un muntatge poètic era inaugurat en un altre local pel grup "2 Quarts de 10", titolat "La mare dels Ous". A les dotze del matí del mateix dia es començaven els actes culturals amb un recital poètic a càrrec de Josep Espunyes, Joan Colomines i Vicenç Altaió. L'Espunyes recità una sèrie de poemes inspirats en l'evangeli. Abans havia dedicat el seu recital a Mossèn Lluís Ma. Xirines. En Colomines recità una poesia d'un caire més o menys polític i molt arrelada al problema de la nostra supervivència cultural i política. Finalment, en Vicenç Altaió, ens recità uns quants poemes del seu darrer llibre, publicat en col·laboració amb Jaume Creus, "La poesia, és a dir, la follia". La sala esclatà quan l'Altaió llegí un poema dedicat a Salvador Puig i Antich, "mort de mort no ral".

A la tarda, a les 5, Martí Teixidor, "Vitriol", donà la seva conferència sobre "L'art i l'alquímia". I després d'aquest acte una sessió de curts amb obres d'Antoni Padrós, Paca Garriga i d'altres. Aquesta sessió de cinema fou presentada -- per Tomàs Delclòs.

A la nit, el cine Comtal estava ple de jovent que es perava amb ànsia l'actuació de Marina Rosell i Ovidi Montllor. Minuts abans de començar un dels organitzadors ens donà una trista notícia. El muntatge poètic "La mare dels Ous", havia estat objecte d'un atemptat, obra d'uns individus desconeguts. El públic repudià amb crits la salvatjada feixista i així començà el recital d'una Marina Rosell amb problemes a la veu. La Marina es disculpà, i ficant-hi tota la bona voluntat ens donà un recital dels millors que mai hem sentit. El públic li recompensà àmpliament. Vàrem veure un Ovidi Montllor molt més fort que la darrera vegada que va actuar a Lleida, repetint -- dues o tres cançons juntament amb el seu amic Carlos Voldoni.

El diumenge ens portà un matí deliciós. La plaça del Mercadal plena de sardanistes donà un aire més català a les "50 hores...". Es van passar dos films d'en Pere Portabella. Un curt sobre Miró, i "Vampir -cuadecuc-", una sàtira més o menys informal sobre els films de vampirs. Les dues pel·lícules foren presentades per Tomàs Delclòs.

A la tarda, se'ns oferí un dels actes més interessants. Es tractava de la taula rodona sobre Jove Narrativa Catalana. Hi assistiren l'Oriol Pi de Cabanyes, Jaume Fuster, M.A. Oliver i Josep Ma. Cervià. Fou un dels actes més recollits de les "50 hores...". Tots quatre ens explicaren molts dels problemes en els que es troben els joves escriptors catalans. Definiren d'una manera molt correcta el galimaties de les generacions d'escriptors i també van insistir en el problema que suposa per a una cultura com la catalana, el que la nostra llengua estigui arribant tan a poc a poc a l'escola.

Després hi hagué un recital de poemes a càrrec d'en Miquel de Palol, una jove promesa de la nova poesia catalana, i Josep Palau i Fabre, l'especialista de Picasso que ens oferí un recital de poemes del seu llibre "Poemes de l'alquimista". A continuació Josep Ma. Figueres, comença la seva xerrada sobre poesia visual amb una homenatge al poble basc amb motiu de l'"Aberri Eguna". La poesia visual d'en Figueres és una poesia de fàcil comprensió amb una càrrega social i política molt concreta. Figueres s'emportà molts aplaudiments al final de la seva actuació.

El teatre també va estar present a Balaguer. L'Equip de poesia presentà dues obres "Inventari de Poble" original de Miquel Martí i Pol, i "Les Decapitacions" de Joan Oliver (Pere Quart). Ignasi Roda i Andreu Isern ens van oferir un muntatge poètic-musical carregat amb ironia i bon humor que divertí molt al públic que omplia completament el Saló Comtal.

El jovent que assistia a les "50 hores...", desitjava fer escoltar també la seva veu. Per això, dilluns al matí i com a cloenda dels actes culturals organitzà un petit "happening". Els cants i els crits de joia inundaren l'ambient càlid de la Plaça del Mercadal. Mentre uns altres omplien el Saló Comtal amb escrits que demostraven ben bé a les clares la repulsa contra els atemptats a la nostra cultura.

A les dotze del matí començà l'actuació d'en Sisa i en Pere Codó. Un sector del públic, no sé per quina raó abandonà el local quan en Sisa actuava. No sé per què, ja que Sisa ens oferí un recital de bona cançó. Les lletres d'en Sisa estan ven, certament, molt allunyades d'un compromís social o polític que caracteritza a d'altres cantants. Però, per suplir això, porten una càrrega poètica i satírica que jo diria que les fa molt corrosives.

Amb una gran menjada de mona s'acabaren les "50 hores d'art català". La joventut catalana que hi va assistir en va quedar satisfeta malgrat les salvatjades contra la nostra cultura. Actes com aquests no s'han de tornar a repetir si volem que el dia de demà sigui molt millor.

"A PROPOSIT DELS FLABIOLAIRES"

No sóc, ni molt menys, la persona més autoritzada per a fer-ho, però sí que per la meua condició de sardanista, puc intentar de trencar una llança en favor del folklorisme català, i molt particularment, del sardanisme. Ningú defensa una cosa quan aquesta és clara i indiscutiblement admesa per tothom, si no quan és evident que no tots pensen igual sobre el benefici o la finalitat de la cosa esmentada.

Del sardanisme i del folklore se n'ha parlat i molt, però generalment a un nivell molt vagarívol, sentimental i gairebé diguem-ne exòtic i també tòpic. Des que -anys després de la guerra- tornà a sonar el flabiol, fins avui, sembla quasi com si res no hagués passat pel món sardanista, com si no hagués evolucionat al mateix compàs d'evolució que portava el país i les seves gents. Sembla com si el ball fos quelcom d'alienant, quelcom que reduís la cultura catalana a un aspecte purament superficial, estereotipat, de clixé amb regust arcaic, un aspecte de festa major, potser afegiria algú... Determinar quant hi ha de veritat i quant d'equívoc en aquestes afirmacions és una tasca massa amoïnadora, i fins i tot estèril. El meu desideratum no és pas aquest, sinó tractar de proporcionar alguns nous punts de vista que ajudin a enfocar aquesta situació des d'un altre angle, o que almenys us moguin a jutjar-la més comprensivament.

En primer lloc, convé dir que freqüentment es considera que el sardanista és una mena de màquina de ballar, que tan sols es preocupa de conquerir un bon lloc a la classificació i res més; concepte erroni, que malauradament es compleix algunes vegades, però no totes, ni molt menys; ni és aquesta la manera de ser de l'autèntic dansaire. Precisament l'Agrupació de Col·les Sardanistes, recentment formada per tal d'organitzar i reestructurar un Campionat "Provincial" que arrossega la rèmor de molts anys d'organització rutinària i coixa en molts aspectes i composta per totes les colles de les nostres comarques, té com a finalitat principal la promoció integral del sardanisme, intenció que se sintetitza en l'expressió "fer sardana"; no ballar sardana, que inclou el compromís ineludible que té amb el poble i la cultura catalana.

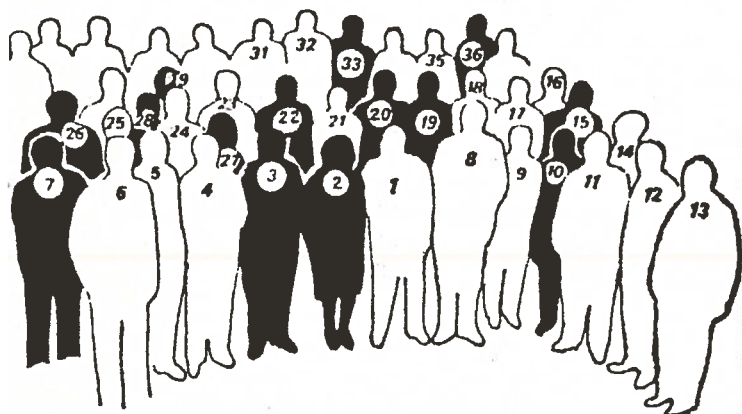
D'altra banda, la nostra cultura no pot ésser patrimoni privat d'una intel·lectualitat que, posseint uns privilegis culturals i socials, de vegades pot arribar a tenir-se per un sacerdoci escollit per a mantenir encesa la flama. El folklore, com a saviesa popular, com a font inexhaurible que alimenta la personalitat d'un poble, té la seva importància, perquè gaudeix d'un poder de convocatòria molt gran. Davant la sardana, quan la balla o la veu ballar, el català mitjà, l'home senzill, fill del poble, intueix quelcom que potser no entén massa, però que difusament sent: la seva pertinença a una comunitat d'homes i de terres, amb una cultura i una identitat pròpies.

I ja per acabar, no oblidem que les agrupacions sardanistes, els esbarts dansaires tenen una importància molt gran -sobretot als pobles- ja que constitueixen les úniques entitats -fixeu-vos bé- les úniques entitats nascudes al caliu i al servei de la cultura catalana. I si no fan més del que fan, és perquè no poden donar més de si, o perquè no reben tot el recolzament ni tota l'ajuda que seria de desitjar. Als nostres pobles tan desproveïts d'esgambi i de promoció cultural i humana, sobretot per al jovent, la presència d'aquests esbarts és més que valuosa.

Sortosament, la consciència de la nostra riquesa cultural, principalment entre el jovent és bastant gran. Però, dissortament -- moltes vegades, aquesta consciència no va més enllà de les paraules, de quatre paraules repetides una i altra vegada. El catalanisme de molts es redueix a xiular alguna cançó d'en Raimon i a portar cosida a la motxilla una bandereta de Catalunya... Potser per això el grup/ de teatre que l'amic Pau va intentar formar, s'en va anar a fer punyets per falta de gent, potser per això el curset de sardanes s'ha acabat, perquè quedaven quatre gats, i "La Gralla i la Dalla" és un grupet cada vegada més minvat, i potser per això molts no saben escriure en català ni el seu nom, i els llibres escrits en la nostra llengua es moren de fàstic als aparadors de les llibreries.

No voldria ofendre ningú. Tan sols demano comprensió. No val més encendre una espelma que maleïr la foscor?. El sardanisme té molts defectes, moltes febleses; no som perfectes. No podem fer tot/ el que voldríem, ni ens ajuden a fer-ho, ni ens entenen de vegades... Però cada festa fem Catalunya, ballant pels pobles de les nostres -- contrades, animant la gent, obrient-los els ulls a la riquesa cultural i humana del poble al que pertanyen. Admetem totes les crítiques i tots els suggeriments. Tan sols us exhorto a que compreneu una cosa, i no és plorar, ni fer proselitisme: Es fa camí de moltes maneres, però mai restant asseguts a la vora del camí. Potser la nostra/ no és una de les més cridaneres, però seguim endavant. Gràcies.

Miquel Pueyo París: Grup Sardanista Montserrat.

LS CONSELLERS DEL «NO»: Tormo (3), Calda (15), Ganduxer (26), Dot (27), Luján (36), Cañellas (7), Abellà (29), Costa Ugeda (28), Mir (19), Mercè Carbó (2), Calvo Martíez (22), Güell (30), Cabañero (33), Llorens (10), Salvat (20). Endemés, no siluettats, Ferrater, Torres Muñoz i Febrer

D' "Oriflama"

D' "El Correo Catalán"

AIRIEL racó del poeta

SOBRE L'ACTE POETIC

Sempre que m'he interrogat el perquè de l'acte poètic, he estat tãmpat de respondre segons les poètiques d'alguns dels poetes més nostrats dels quals en guardo un cert mastratge. També m'he adonat que era ardu el discernir límits i força ingenu i improcedent el sistematitzar impulsos vitals i percepcions, com també era arbitrari l'atenir-se a uns sistemes de valors que classifiquen sistemàticament el que és o no estètic. Tanmateix, però, em veig mogut a pronunciar-me un poc, ja sia per donar una opinió més; ja sia per respondre'm a algun dels interrogants que com afeccionat a l'art de poetitzar, se'm plantegen.

Crec que la poesia no pot definir-se sobre bases unilaterals, que la col·loquin en un pla subjectiu els uns o bé objectiu els altres. En la poesia, a l'hora de ser definida, s'hi ha de comptar tant l'individu com la realitat exterior a ell, que el motiva. Així, doncs, em sembla més convenient parlar de poesia, com d'un resultat concret de la comunicació entre la sensibilitat del poeta i les coses tal com són. Es el poeta el qui amb la seva personalitat poètica dona un nom especial a les coses i les tracta d'una forma diferent a la normal. Llavors el poeta esdevé ni més ni menys que l'artífex de la poesia. Es el qui "la fa" el qui "anomena" de les coses la matèria poètica. El problema, però, està en explicar en què consisteix aquesta "manera especial". Crec que és a partir d'aquesta qualificació que hom pot començar a establir una mena de límits entre aquell que és "poeta" i el qui no. Tothom, qui més qui menys, logra una comunicació de sensibilitat amb la realitat, tanmateix, però, no tothom s'adona del fet mateix de la comunicació, ni tothom sap transcriure-la o manifestar-la. ¿Vull dir amb això que existeixi un codi que ens obliga a expressar la nostra vivència d'una manera o d'una altra?. Doncs, en part sí. Clar que no hi ha un codi que ens digui que al sol se li ha de dir precisament "rovell d'ou", però sí que existeix el codi de la imaginació i del sentiment, el codi de la participació vital en les coses, que el "poeta" treballa a través de signes, tot adobant-los amb elements molt específics i característics. En definitiva, el poeta no és un individu amb un títol, sinó una persona que es "va fent" a mesura que assimila la realitat d'aquesta manera especial i la viu i l'expressa d'una "manera especial".

SOC JONEC, SOC OM

Sóc jòneg en ta cleda
sóc om en ton boscatge.
Me'n fot el filat,
me'n fot el garric.
Grimpo els teus ulls
i m'arrelo als teus pits,
perquè em sé amb desig,
perquè em sé amb massa força, Laieta!

"Poesia dedicada a la meva màquina d'escriure que en naixer era gairebé perfecta"

QUAN LA NEU ES FA DEL BLAT

La neu ha anat caient
dura, freda,
sorda a les queixes del gra
desitjant -ofergar-lo una mica més
cada dia
sota el seu fred de cor i d'ànima.
El gra, tot just neixent,
ha estat a punt de morir,
després d'ésser la fi de no-res
en un tot d'opressió.
Però la natura,
sempre oberta a la llum de la seva veritat,
no ha permes aquest assassinat
i, tota a l'hora amb el sol i el vent,
començà a desfer la crosta gelada,
ja blava dels seus propis cóps.
Avui l'embrió d'un nou demà no llunyà
treu tímidament el cap, com si
volgués ja donar mostra
de la seva existència forçadament subterrània.
Mes, a veure blat del meu cor!,
mira que encara queden sabates greixudes,
encara homes maleïts.
No vulguis viure per a morir ara,
sense to ni solta,
quan ja la espiga és segura.
Menja una mica més d'aquesta neu
que per voler avortar-te
ha pasat a ésser fem que et dóna vida.
Menja de la seva carn descomposta,
gèlida com a molts encara "vius"
i quan ja te l'hagis empassar tota
- cosa ben certa -
llavors serà l'hora de donar-te
per als nous homes que ja distretament
van drets a mostrar el nou rumb.
Perquè la neu s'ha fet del blat
i és aquest qui manarà, sortosament
en endavant.

Blanch Castells

BOJA COSMICA

I aquí,
davant la boja còsmica,
bevent cervesa,
apurant al màxim
els minuts, els instants,
la cervesa en si.
Penso,

Penso,
i mentre t'acariicio
voldria que el món s'esfoncés .
Avui, demà, ahir, sempre amb mi,
tu, dona, única, femella universal.

Pau Echauz

EL SOLDAT DE LA PAU

Tú, que com altres has lluitat
per aconseguir un món nou
millor cada dia.

Tú, que has nascut de la seca terra
concreada per la suor
dels teus pares.

Tú, que has mamat la dolça mamella
que cada dia t'al·lotava
fent-te un home.

Tú, moltes vegades has callat,
que t'han tapat la boca
amb la denigrant mordassa.

Tú, que has passat fam, set
fred i calor
enmig de les escombraries humanes

Tú, que has vist parir molts infants,
jugar amb ells, confiar-te
i sentir-te traït a la vegada.

Tú, que ja estàs cansat de tot
aixeca les teves ales de llibertat
i, vola, vola...
cap a l'horitzó
cap a la salvació
i busca la veritat.

JOSEP D.

PARIDES PER A UNA LLEIDA DE DEMA: CARTA

Agraïria tinguessiu en compte aquestes ratlles, més que com un article (ben lògic, ben pensat) com una carta (amb la manifestació més espontània que aquesta comporta)

Va ser fa uns dies, llavors del recital de l'Ovidi - Montllor i Labordeta a Jocker's, que em vaig acabar d'em--prenyar amb mi mateix per unes idees que porto al cap i --que de moment no puc fer res per realitzar-les. Aquell dia gràcies a no sé quina sort, em vaig enterar de què a la --Cambra de Comerç es feia una taula rodona (que per cert, --no era la primera entre els qui aquí a Lleida remenen "ca--làndries") entre diferents persones vinculades a les indús--tries del camp (agrícoles i de bestiar). No diré res del --que allà es va parlar: no estic prou compenetrat amb la te--màtica. Ara bé que és en l'acte cultural (?) on he après --més coses sobre Lleida i d'on vaig sortir força content, --és també veritat.

Els cuacs que em roseguen van per aquest cantó: a la --Cambra de Comerç no hi havia cap jove. Sense buscar més --caps al fet, el recital em recorda les insuficiències dels que ens movem en la cultura diguem-ne "progre" lleidatana. En el col·loqui s'hi féu patent la consciència (amb els --seus buits) que tenen de les seves coordenades socials uns homes que es troben immersos en el sector de més vitalitat econòmica de la ciutat i polític-econòmica de la zona ----(respecte a voler com a dedicats que estan a) proporcionar als pagesos uns determinats mitjans de producció i contro--llar determinats productes des de que surten del pagès fins que arriben al consumidor; aquesta consciència, doncs, em--recorda la que a tots ens fa molta falta. No ha de ser pas igual a la d'aquells homes: no tots volem i estem dintre --aquestes empreses amb clara consciència capitalista (preci--sament la taula va coincidir en què calia aprofundir en el concepte empresarial de les indústries més típiques), man--tades entorn del pagès.

Aquí a Lleida, els joves que intervenim o només obser--vem en conferències, taules rodones, col·loquis, recitals/ fòrums, alguna manifestació, atur o en algun treball d'aju--da a necessitats, joves que donem un to menys televisiu al carrer i un "munter" més de coses, sabem en quines coorde--nades socials ens movem?. La consciència més aprofundida --que es dona és la d'"estudiant-obrer representant de SEAT" que a nivell de Catalunya o d'Espanya està molt bé, però --que ternir-la a Lleida és viure una mica enganyat.

Som conscients de les relacions econòmiques que hi ha darrera els contactes de tot tipus que tenim cada dia; ja/ que en definitiva, tot l'àmbient s'aguanta per una vitali--tat econòmica?. Al mateix temps si destricem més, descobri--rem uns grups, entitats, persones (de característiques --

molt complexes, però no invisibles) que estableixen els seus filtres per tot l'ambient i que atrofien el cap i les butxaques a tot hom.

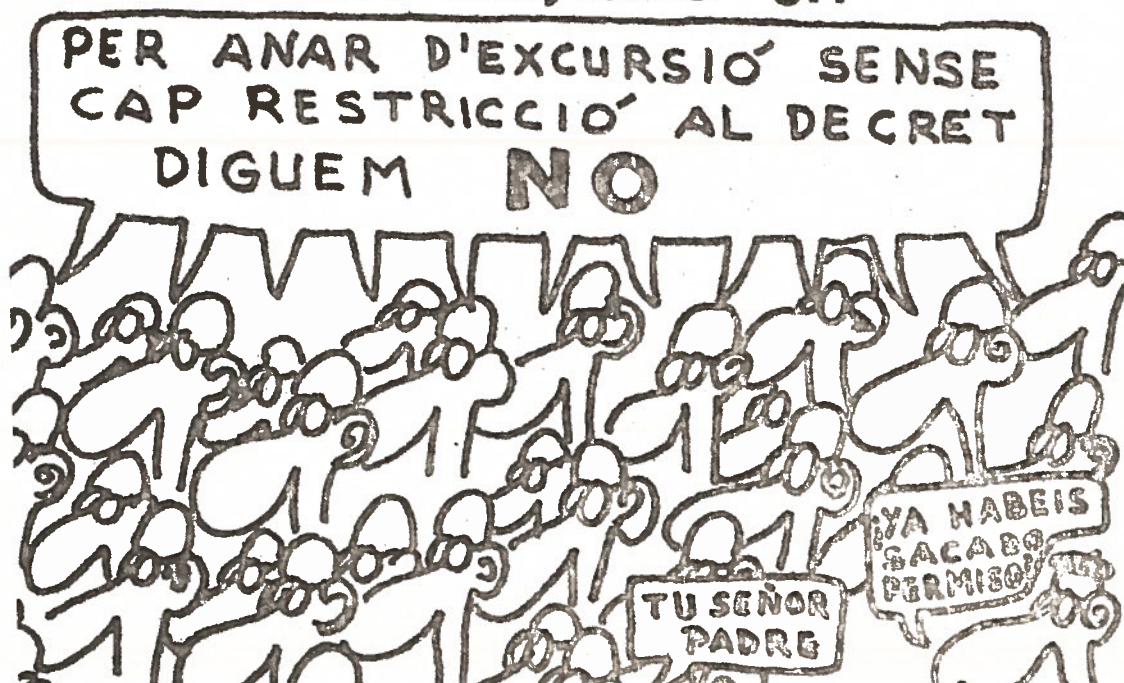
Cal saber qui és, què vol, com viu el botiguer i símls (la/taula rodona sobre "cultura a Lleida" fou una mostra del desgrevell d'aquesta gent), el "funcionario del estado", el modest industrial i capitalista, l'ambigu obrer d'un munt de llocs i el -- que ni això és, el pagès que conrea les rodalies. Som fills d'algun d'aquest tipus (no cal afegir que dels més dotats econòmicament) i, d'ells rebem els calés i d'ells n'estem ben empeltats. -- Sapiguem si el món que ens estem fent té alguna sortida, si hem escoltat, comprès i fet quelcom amb aquesta gent d'aquí, de cada/dia i de molts dies; que si nosaltres ens quedem aquí a Lleida serem un d'aquest tipus, i que el que ara ens pugui semblar "merder" ens colgarà i fins ens hi trobarem bé. Sapiguem que hem de conèixer-nos tots perquè les solucions seran per a tots i sortiran de/qui les sapigui veure i realitzar.

A Filosofia es feren alguns treballs d'història sobre Lleida: fou un pas; es podia però donar més divulgació. L'actualitat encara és verge de coneixements, i al costat dels coneixements hi han d'anar un munt de reïtitzacions. Abans no es topi amb els controls hi ha bastant s possibilitats.

M'emprenya que no surtin aquestes ratlles de la generalitat/de sempre, que no pugui concretat realitzacions, que entre els -- bastants que, en consta, pensen tot això, no hi fem res. Aquí que da en aquesta revista que (naturalment) parla poc de Lleida, però que almenys és de la nostra cultureta (potser tampoc arriba al -- grau de més conscienciació que es dona entre nosaltres). I, amb -- tot, ens pot consolar de moment, que és millor ser "estudiant-o--brer representant de SEAT" que Brigitte Bardot al país dels pape--rines o que el Cid a cavall d'un Jeep.

Mon pare té una mula i un carro.

muntanyisme off

XIRINACS, HOME DE COMBAT

1- Els començaments.

Lluís M. Xirinacs neix a Barcelona l'any 1932. De família catòlica, burgesa, desarrelada de la cultura catalana -- que li era pròpia. A casa seva es parla sempre en castellà./ Aquest ambient familiar, les conseqüències i restriccions de tot ordre derivades de la guerra civil, místicament acceptades, varen afavorir la configuració d'una personalitat "de disgust", causa de la seva lluita constant i transformadora. Les seves actuals posicions portades a terme amb fermesa i -- energia són l'antítesi d'allò que hom podia esperar d'aquest noi dels anys 40: una anàlisi crítica, honesta i permanent -- d'ell mateix, de l'ambient familiar i social que l'envolta -- vent i l'envolten, ha estat i és l'arrel de tot el seu esdevenir.

A partir de l'any 1946 es vincula a l'orde religiós -- "Escoles Pies", essent-ne ordenat sacerdot l'any 1955. Fins a l'any 1963 es dedica intensament a la pedagogia, que exerceix entre Barcelona-capital i Olot. Són nombroses les activitats i variades en aquests anys difícils per Catalunya. La seva competència i entusiasme el fan acreedor del càrrec de Consiliari General de Catalunya de la branca "revers" de l'aleshores floreixen i significatiu "Moviment Escolta". L'any 1960 emprèn estudis de Biologia a la Universitat de Barcelona, on esdevé el principal promotor mitjançant assemblees, conferències, etc. de la fallida "parròquia universitària de Barcelona".

2- Primeres actuacions públiques

El mes de febrer de 1963 interpel·la personalment la policia de Barcelona a propòsit dels mals tractes infligits a tres companys universitaris detinguts en una manifestació de recolzament de les vagues d'Astúries. Aquest és un gest característic i permanent de la seva progressiva i radicalitzada presa de posició enfront de les actuacions d'un sistema -- polític. D'aquest enfrontament en surt l'ordre d'expulsió de la província de Barcelona, dictada pel Governador civil. D'acord amb els seus superiors, a la tardor de 1963 es trasllada a Balsareny, passant a cura del bisbe de Solsona, que li encarrega la tasca de vicari. La seva labor pedagògica entra de ple en la base més popular. Es en aquest moment -- que inicia una experiència comunitària (formada per quatre -- persones i que encara avui continua), tota vegada que les autoritats del poble (religioses i civils) s'oposen vivament a la formació d'un nucli comunitari més ampli englobant-hi nombrosos joves de la vila. Una homilia, informativa i analítica sobre l'Assemblea Constituent del Sindicat Democràtic d'Estudiants de Barcelona, que tingué lloc l'onze de març de 1966 al convent dels Pares Caputxins de Sarrià, és l'ocasió que permet al bisbe Bascunyana (Solsona) de destinar en --

Lluís M. Xirinacs a l'ermita i poble de Sant Jaume de Frontanya (30 habitants, 1.000 metres d'altitud, sense llum, a dues hores a peu de la carretera més pròxima...)

El mes de juliol de 1966, refusa privadament i pública la dotació econòmica que l'Estat espanyol té assignada a cada sacerdot. I en denuncia el tipus de relacions entre l'Estat i l'Església que aquesta pràctica comporta.

El mes de desembre d'aquest mateix any, és expulsat, - no sols de Sant Jaume de Frontanya, sinó també de tot el territori diocesà de Solsona.

3- Presa de consciència i enduriment.

La fermesa del seu testimonatge ha pres en la base de l'Església de Catalunya. Així, el mes de juliol de 1967, a instàncies i prèvia votació dels clergues de la diòcesi de Vic, el Dr. Ramon Masnou l'accepta a la seva diòcesi i li - confereix a títol experimental i si "fa bonat", el poble de Santa Maria del Camí (40 habitants i a 15 quilòmetres -- d'Igualada) on es traslladen ell i la seva comunitat durament provada. Privat voluntàriament de la paga estatal, ell i la seva comunitat es dediquen als treballs manuals (teixits, feines del camp...) ampliant posteriorment la seva dedicació a algunes escoles d'Igualada. Desplega una activitat enorme en tota la comarca. Les llargues hores de solitud el porten a escriure i a estudiar de manera metòdica. - Inicia un seguit de publicacions i conferències. L'any 1968 el seu llibre "Secularització i Cristianisme" obté el premi "Carles Cardó" de Nova Terra.

La seva postura s'endurix i els fets es precipiten. - Després d'haver refusat la paga de l'Estat, a partir del -- 1969, refusa tota paga provinent de dir misses i de distribuir sagraments. A més, cessa com a col·laborador de "La Fulla Diocesana" en actitud de protesta a les pressions a què el tenen sotmès, i abandona la direcció de l'Escola de Teologia d'Igualada. Oblida expressament la censura eclesiàstica, norma d'obligat compliment, en el seu segon llibre "Comunitat Cristiana de base", que no arriba a ser publicat degut a la negativa de la censura civil. Pressiona oportunament i inoportunament el bisbe de Vic perquè porti a la pràctica els ensenyaments socials de l'Església i doni les terres -- "als qui la treballen". Davant la negativa episcopal, retorna als camperols el tribut en espècies que, segons estava -- establert, havien de lliurar al senyor rector en compensació, per deixar-los explotar les terres de propietat eclesiàstica, en primer lloc, i, finalment, en veure que la tensura del bisbe és definitiva, abandona la casa rectoral, i es trasllada a viure a La Torre del Claramunt. Lliure de l'oficialitat parroquial, es lliura al testimoniatge cristià sense fronteres.

4- Primera Vaga de Fam: per la separació de L' Estat i l'església.

El mes de juliol de 1969, seguint l'exemple d'altres sacerdots bascs (Derio) i catalans (Seminari de Barcelona), inicia una vaga de fam de set dies a Santa Cecília de Montserrat. A la seva vaga s'hi ajunten Mn. Dalmau i J.V. d'una comunitat cristiana de Barcelona. Acabada la vaga, explica els motius que l'han portat a aquest gest, en uns volants que ell mateix distribueix per la Rambla, Plaça de la Catedral i Via Laietana de Barcelona a ple dia i servint-los a la mà dels passants. A les portes de la Central de Policia de la Via Laietana, distribueix el seu paper als mateixos policies de guàrdia, que l'agafen. Les pressions del bisbe de Vic, emparades en l'actual Concordat, paren el procés, i és deixat en llibertat.

A partir d'aquesta vaga, en Xirinaes s'adona que el seu gest té un to pràctic excessivament misticista. Volia ser escoltat, però havia desatès la base popular que l'havia de recolzar.

5- Segona Vaga de Fam: 21 dies en solidaritat amb els processats de Burgos.

La nit de Nadal de 1970, prèvia notificació als amics, inicia una vaga de fam de durada indefinida, en solidaritat amb els nacionalistes bascs i amb els 300 intel·lectuals catalans reunits a Montserrat. El seu gest pretén d'enaltir l'esperit de lluita del poble català, i exhortar-lo a sortir de la passivitat i a afrontar les seves responsabilitats històriques en la consecució de les llibertats. En gran part -després de vint-i-un dies de no prendre aliment- el seu objectiu és atès. Els dirigents de les organitzacions polítiques catalanes parlamenten amb ell i li demanen que no arribi al sacrifici suprem de la seva vida, que el poble va entenent i enfortint-se, i que aquest poble el necessita viu, bo i assegurant-li un enduriment, dintre el procés en marxa, en les lluites d'oposició i de refús.

En la creació de l'Assemblea de Catalunya, en Xirinaes hi veu la plataforma de lluita popular unitària que havia estat, de temps, la seva més ferma convicció política. Hi participa activament i el seu gest afaïçona no pocs de les resolucions pràctiques.

6- Instrucció de procés judicial. Radicalització.

El dia 23 de març de 1971, el TOP li instrueix procés (83/1971) a tenor de la seva vaga de fam, i de la seva actitud. En Xirinaes, seguint l'exemple d'en Jordi Carbonell, refusa de renunciar a la seva llengua i declara en català. Tampoc paga les 30.000 pessetes que li són assignades per la seva llibertat condicional. Amb aquest gest acaba d'atènyer la coherència personal que tant havia desitjat: ell no admet el sistema, i no hi ha altra coherència que la de la no acceptació de qualsevol norma que dimani d'ell. En Xirinaes no es presenta a judicis ni citacions, va per on vol dient i fent tot el que creu i, malgrat tot, ningú no sembla disposat a empresonar-lo.

7- Tercera Vaga de Fam: refús total a un sistema anti-democràtic.

Assisteix a una concentració pacífica a Ripoll --- (4.000 persones), el dia 12 de novembre de 1972, acte commemoratiu de la celebració de la I sessió de l'Assemblea de Catalunya. Dissolta la concentració per la força de la Guàrdia Civil, en Xirinaes és agafat i traslladat a Girona. Posteriorment és reclòs al convent dels Escolapis d'Olot. Li és imposada una multa governativa de 50.000 pessetes que no paga i, prèvia notificació als seus superiors, abandona la reclusió. A la sortida, és agafat de nou i traslladat a la presó concordatària de Zamora.

En entrar al cotxe decidix iniciar una vaga de fam i set (la primera en aquesta extrema modalitat), que el posa al cap de nou dies en grau perill de mort. Les autoritats de la presó el traslladen, davant la gravetat del cas, a l'Hospital Provincial de Zamora. Recuperat, és posat en llibertat quatre dies més tard.

El dia 16 d'abril ha de presentar-se a Madrid pel judici oral davant el TOP. No s'hi presenta, i renova la seva campanya de refús a un règim anti-democràtic. Campanya -- que culmina amb la lectura pública d'un document elaborat -- per ell, davant una concentració memorable a la parròquia de Sant Miquel del Port, de Barcelona, el dia 25 d'abril de --- 1972. El TOP el convoca de nou per al 26 d'abril. I de nou -- en Xirinaes fa cas omís de l'ordre.

8- Quarta Vaga de Fam: 42 dies per la llibertat de 113 detinguts.

Durant la resta de l'any 1972 i tot al llarg de l'any 1973, Xirinaes participa activament en la lluita socio-política de Catalunya. Els fets, les declaracions, les preses de posició no paren de succeir-se. La concentració a Sant Cugat del Vallès (10.000 persones) enforteix la seva renovada esperança. En aquest context, pren part a la reunió de la Permanent de l'Assemblea de Catalunya que tingué lloc a les dependències de la parròquia de Maria Mitjancera de -- Barcelona. Els fets són prou coneguts: la policia agafa i em presona 113 participants, entre ells Lluís Xirinaes.

La reacció és enorme a Catalunya i a fora en saber se l'empresonament de 113 demòcrates catalans. La policia -- deixa en llibertat en Xirinaes i un altre sacerdot, atesa la seva condició.

Les manifestacions populars se succeeixen a Catalunya en actitud de protesta. Concentracions a Granollers, -- Vic, l'Ametlla... Assabentat pels amics que la policia estava autoritzada per agafar-lo, Xirinaes decideix esperar-los/ al nou pis que té a Barcelona, amb la porta oberta. No té -- por de cap de les conseqüències que puguin arribar-li. Es -- Traslladat a la Model de Barcelona. Hi retroba tots els companys agafats a Maria Mitjancera que s'havien negat a pagar/ les multes governatives, com fou també la seva actitud. Prèvia consulta amb els companys empresonats, emprèn la seva quarta vaga de fam fins i tant els 113 no es trobin en llibertat.

Tots acaben essent alliberats, fora d'ell que, després d'aturar la vaga de fam l'11 de gener de 1974, després de 42 dies, roman a l'Hospital Penitenciari de Carabanchel, en presó preventiva, tot esperant el judici que tenia pendent i al qual, anteriorment, no s'havia presentat.

9- Judici i fets posteriors

El judici tingué lloc el 26 de gener de 1974. El fiscal l'acusava d'haver redactat uns fulls, en començar la seva vaga de fam per Nadal de 1970, titulats "Demano eleccions de veritat als Països Catalans", on demanava l'autodeterminació d'aquests. El fiscal demanava sis anys de presó i una multa de 100.000 pessetes. El defensor demanava l'absolució.

Durant el judici, i tal com havia anat dient que faria, contestà en català i, en ser conminat pel president a parlar en "l'idioma oficial", no respongué a cap més pregunta, després de l'intent d'explicar, en castellà, les seves motivacions.

La sentència el condemnà a tres anys de presó. Aquesta és la condemna que, fins ara, es troba complint.

En ocasió de la Pasqua de 1974, aniversari de l'Encíclica "Pacem in terris", Pax Christi Espanyola, previ/consentiment i aprovació de Pax Christi Internacional, li/atorgà el "Memorial Joan XXIII" (altres atorgaments: Helder Cámara, Santiago Genovés, José M. Llanos, Pepe Beúnza..) per la seva acció "de no-violència activa en faor de la Pau". A l'acte assistiren 300 persones, entre les quals el P. Provincial dels Escolapis, el bisbe d'Ivrea Mons. Betazzi, i l'abat de Montserrat.

La mare d'en Xirinaes accepta el reconeixement - en nom d'en Lluís, i dóna lectura a un escrit que ell mateix ha confeccionat per aquesta ocasió. A l'acte s'hi sumen les cartes i telegrams d'adhesió del cardenal Alfrink, Helder Camara, P. Llanos,...

D'aquest darrer escrit en surt la síntesi del seu pensament i de la seva acció:

"Amb aquesta condició accepto aquest reconeixement: que sigui compromís per a tots nosaltres . Lluitar
amb
tota la Fúria per la Victòria de la Pau!"

10- Els últims esdeveniments: la cinquena Vaga de Fam

Cap a la fi del 1974, la Comissió Espanyola de "Justícia i Pau" porta a terme una ampla campanya per tot l'Estat espanyol, recollint milers de firmes demanant l'amnistia incondicional per a tots els presos i exiliats polítics.

En Xirinaes, volent contribuir a aquest moviment - popular en favor de l'amnistia, adreça, des de la presó, una carta a l'Assemblea de Catalunya on anuncia el seu propòsit d'iniciar una nova vaga de fam, i ensems de refús de la disciplina de la presó, si per al 1 de gener de 1975 no hi ha amnistia o no hi ha en curs una campanya conjunta de presos/polítics per a aconseguir-la.

Arribada aquesta data sense que això s'hagi produït, en Xirinaes va iniciar la cinquena vaga de fam. L'ha mantinguda 31 dies com a contribució individual a la lluita per la reconciliació. En començar-la, ha adreçat una carta - al Cap d'Estat, demanant-li que proclami aquesta amnistia, - com a pas necessari per la Reconciliació que per a l'Any Sant és demandada.

XIRINACS ENS DIU...

- L'evangeli no és una vocació de Llei, sinó de Llibertat.
- El cardenal president de la Conferència Episcopal espanyola diu que cal aconseguir entre Església i Estat una dependència i cordialitat per a aconseguir una recta i sana cooperació. Jo, sentint-ho molt, no puc cooperar amb una il·legalitat tan manifesta.
- Jo no sóc espanyol d'una espanya com la que tenim, ni -- sóc català d'una Catalunya burgesa i capitalista.
- Vaig fer una vaga de fam a mort amb l'intent de cridar els catalans a assumir la seva plena responsabilitat històrica.
- La Catalunya que volem tots és socialista.
- Retenir-lo (el Document Nacional d'Identitat) és retenir voluntàriament l'extrem de la cadena que m'esclavitzava amb un Estat amb qui no vull cooperar.
- Jo no puc esperar més. Em dec a les forces progressives/ de la nostra patria en contra dels grans egoïsmes d'uns -- pocs que retarden, a benefici seu, l'expansió de molts/ Em dec a la Revolució. He dit NO!
- Com deia un savi d'una tribu índia de Mèxic: quan tinguis dos camins concentra't i segueix després tranquil·lament aquell en què hi tens el cor.
- L'Església calla i vota "sí": això és fer política
- Jo sóc català d'una Catalunya del poble treballador, i espanyol d'una Espanya democràtica de veritat.
- No està feta la mel per a la boca de l'ase.
- Em sembla que hi ha els mateixos motius per a l'Església que per a l'estat, per encetar una campanya de no cooperació.
- Es l'hora de començar -per a mi- la petita església lliure segons la bona nova de Jesús.
- Han passat molts dies i moltes coses. Sento com està naixent en mi una nova criatura. Estic canviant ràpidament. Serà difícil explicar-ho. Els fets parlen.
- Fa la impressió que la Jerarquia està atrapada en una -- gàbia que ella mateixa s'ha fabricat.
- Si amb el nom de Déu a la boca, no es respecta l'home, no cal perdre temps inculcant el respecte a Déu. Pels -- fruits els coneixereu. La veritable religió és pledejar a favor de l'oprimit i rescatar l'esclau de la seva tribulació.
- Faig d'anti Guerra Campos, d'anti bisbe de León, no faig política, faig anti-política.
- No vull la venjança.

Per la defensa de la dignitat i dels drets humans i l'exercici de les llibertats fonamentals.

Per l'abolició de la pena de mort, amb l'ofrena/ de la seva pròpia vida.

Pel reconeixement de les nacionalitats oprimides i les minories ètniques.

Per la promoció de la pau basada en la Justícia/ mitjançant l'acció no violenta...

LLUIS M. XIRINACS I DAMIANS HA ESTAT PROPOSAT COM A CANDIDAT AL PREMI NOBEL DE LA PAU, 1975.

LA CRISI I UN CAP DE TURC: EL PETROLI

A empentes i rodolons l'economia espanyola va tirant -com pot- en mig de la crisi internacional que ja porta quinze mesos de vida. En aquest cas no es pot dir que al Govern hagi estat al marge dels desequilibris que han anat sortint sense intervenir en les seves correccions, al menys a nivell de voluntat. En efecte, a finals de Novembre de 1973 (Decret-Llei 12/1973 de 30 de Novembre) va aparèixer el Pla Barrera de Iríno i ara (B.O.E. del 8 d'Abril) ha estat engendrat el Pla Cabello de Alba. No es tracta -- aquí d'efectuar una comparació entre ells, ja que en el -- fons, reformes estructurals, que és el que el país necessita, no han estat presents en cap dels dos. Però sí que -- tant l'un com l'altre Pla, han identificat el mateix culpable a l'hora de buscar un responsable de la crisi: el petroli. D'aquesta manera s'han evitat el manifestar públicament els errors, ja vells, del nostre sistema econòmic.

Valgui d'entrada afirmar que l'economia espanyola es mou, ja fa anys, amb taxes d'inflació superiors a la mitja de països de l'O.C.D.E., i no és cap anormalitat el que percentatges de creixement alts hagin anat acompanyats de fortes tensions en els preus. Ara bé, la característica més diferenciadora de l'actual crisi és que les tensions -- en els preus no han desaparegut i en canvi ha baixat el -- ritme de creixement. En definitiva, estem immersos en una recessió acompanyada d'inflació, la qual cosa, en llenguatge tecnocràtic, es coneix com: "stangfltion".

Aquest estat econòmic general s'ha reflexat a -- casa nostra en cinc punts o aspectes fonamentals: a) baixa de la demanda efectiva, b) desequilibri en la balança de pagaments, c) augment de l'atur, influenciat per la impossibilitat de continuar amb l'emigració a l'exterior i la tornada de part d'emigrants, a part de la pròpia baixa econòmica interior, d) augment important de preus (els més elevats de la història del país) i e) baixa notable de l'inversió.

Intentar d'identificar el petroli i usar-lo com cap de turc de tots aquests desequilibris, no és solament erroni, sinó que és intentar encobrir una deficient estructura econòmica, contradictòria en el seu funcionament, però que els nostres polítics han d'intentar defensar com a justificació de la seva pròpia tasca. Això no vol dir que la crisi energètica no hagi ajudat a posar de relleu els defectes de la nostra economia, però d'aquí a intentar posar com a pretext l'or negre hi ha un abisme considerable.

La contradicció més greu opera ja a la mateixa base del sistema econòmic vigent. Si estem integrats dins d'una economia de mercat, si les nostres relacions estan basades, fonamentalment, tant als països coneguts com occidentals, és lògic i imprescindible que la nostra estructura politico-administrativa estigui elaborada paral·lelament a la vigent en aquests tipus de països.

Això que, en principi, sembla que tingui poc a veure amb els actuals desequilibris econòmics, està condicionat, i de manera molt forta, els moviments inflacionistes del país. I és així perquè un dels objectius principals de la política econòmica espanyola (extremadament re-

marcat tant per Barrera de Irímo com per Cabello de Alba - en els seus respectius programes econòmics) és el de l'ocupació plena, eliminant l'atur ja sigui conjuntural o estructural. Però al mateix temps aquesta ocupació plena es persegueix amb una estabilitat de preus, i aquí tenim la gran contradicció. Als anys trenta, ja Keynes va assenyalar que la forma de producció capitalista té tendències inflacionistes quan els recursos (capital i treball) estan ocupats al màxim i es pot considerar que el sistema està en equilibri amb un marge de recursos parats.

Aquesta visió Keynessiana està present en tots els sistemes neocapitalistes, que contenen a l'ensom amb un sistema òptim de financiació d'aquest atur-que es fa més elevat en fases de crisi- i que es concreta en uns sindicats autònoms i independents, amb una participació important de l'Estat en els subsidis d'atur, amb un sistema fiscal altament redistributiu, etc.. En definitiva, tenim mecanismes per poder finançar una crisi i, sobretot, que en vigència d'aquesta no hagin de mantenir una ocupació plena que els portaria, indefectiblement, a no poder parar la inflació.

En el nostre país això no passa. Sota la careta de perseguir, abans que tot, una política social de ocupació plena, s'està suportant una inflació altíssima amb repercussions negatives per a les classes d'ingressos més baixos (la capacitat adquisitiva del salari minva a mesura que els preus pugen), que, en definitiva, en suportar-la estan mantenint o deixant que no baixi del tot la taxa de benefici. Es dir, el cost més elevat d'aquesta ocupació plena és sufragat per la pròpia població laboral.

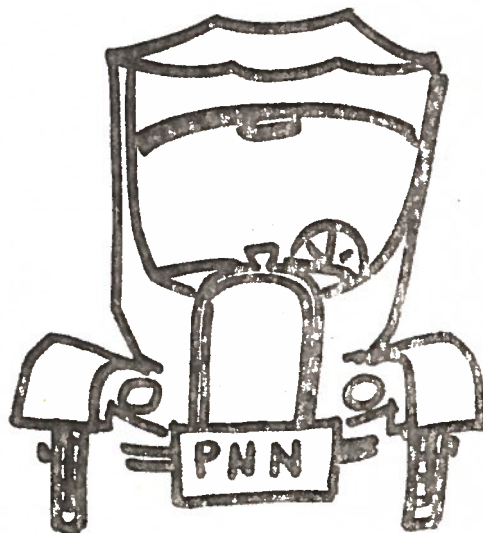
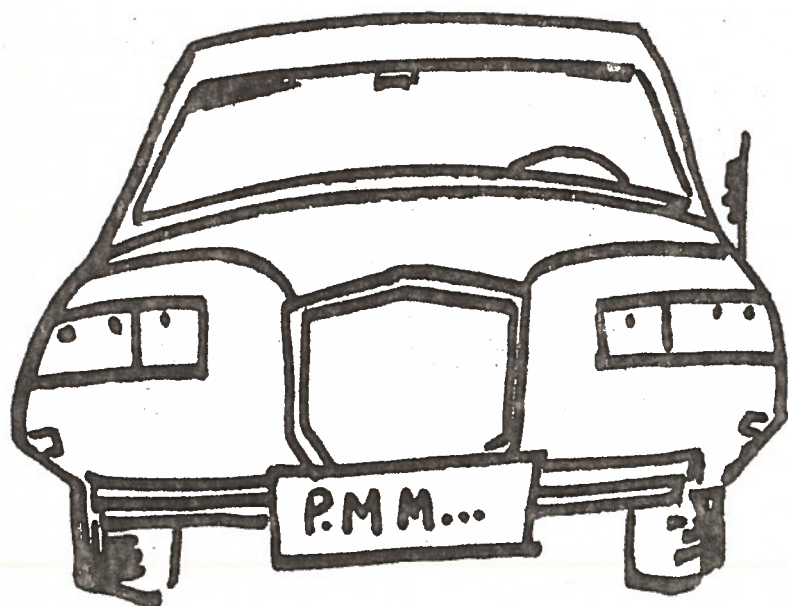
Però és que endemés l'Estat proclama que: ha d'aconseguir, malgrat tot, un creixement econòmic d'un quatre per cent. Si tal com hem a senyalat la inversió ha baixat, forçosament hi ha d'haver un increment de la despesa Pública que compensi la baixa de l'inversió privada, per tal d'arribar al creixement fixat. Naturalment l'Estat necessita ràpidament diners per a finançar aquesta inversió i la manera més fàcil és la de la imposició indirecta. Però en moments de preus alts no es pot augmentar aquests tipus d'impostos, ja que repercuteixen directament sobre el preu dels productes i per tant no s'arreglaria res. Llavors la imaginació espanyola, i en aquest cas el Ministeri d'hisenda, fa ús de l'impost sobre els interessos devengats pels dipòsits bancaris.

Aquest tipus d'impost es fàcil i econòmic de recaptar, ja que l'Estat només li cal exigir de cada entitat bancària els interessos devengats segons consta al balanç, i aplicar als mateixos el quinze per cent (segons diu el Decret). Però resulta que les classes més adients a l'estalvi bancari són les populars, ja que l'inversionista ja es cuida de col·locar el seu capital en activitats molt més rendables. Tot amb tot, es pot calcular que aquest impost pot representar per a l'Estat 30.000 milions de pessetes - molt més que l'impost sobre la renda. En resum, la crisi a curt plaç estarà finançada, en la seva major part, per la gent d'ingressos més baixos.

Partint, doncs, d'aquestes deficiències de base, resulta infantil fer-li pagar tota la culpa al petroli. Si volem una economia de mercat no ens queda més remei que modificar el nostre esquema institucional i adaptar-lo al dels països occidentals. De totes formes valdria molt la pena que es pensés, ja ara, que el sistema capitalista comporta unes crisis inherents i que potser ha arribat l'hora de les mesures radicals i entendre l'activitat econòmica com una tasca social de propietat i control de la majoria per damunt de les visions partidistes i individuals.

Ramon Morell

=====

MATRICULES

LA TAULA RODONA SOBRE LA UNIVERSITAT A LLEIDA

¿UNA DISCUSIO POLITICA?

Dimarts 8 d'abril va tenir lloc la taula rodona a l'Ensenyança amb el tema del Patronat econòmic pels Estudis Universitaris a Lleida.

Malgrat que els participants de dalt van utilitzar molt de temps en les seves discussions, la opinió pública va poder manifestar els seus punts de vista de forma lliure.

Va ser fàcil -per al public atent- apreciar --dues tendències enfront el plantejament d'un Patronat. La divergència es produí al discutir a càrrec de qui debien/còrrer les despeses dels Estudis Universitaris a Lleida.- El debat esdevingué polític. Una de les tendències defensava la necessitat d'una forta pressió popular lleidatana per fer que l'Estat financiés totalment els Estudis, al temps que es demanava la gestió democràtica de la Universitat a Lleida i arreu d'Espanya; l'altra corrent defensava la burocràcia al màxim, donat que el crear una pressió popular no havia de tenir eficàcia segons ells. Per tant, fora la gent i visca la burocràcia! Existiren posicions -que, sobre una base de pressió popular, i en el cas de --que l'Estat no financiés els Estudis, apuntaven la creació del Patronat com a mitjà per ampliar Estudis.

No hi ha que identificar les positures amb ---grups concrets de treball (com la Comissió pro-Patronat -Econòmic). A tot arreu hi havia de tot, positiu i negatiu.

El més deficient de la taula rodona va ser la --no creació d'una tasca comuna com a conclusió d'ella i --per part de tots els presents. Malgrat que no es va arribar a la creació d'una activitat comuna, cal remarcar què es proposà, com a mena de lleugera conclusió, la col·laboració de professors i alumnes de tots els centres de Lleida per tal de crear un nucli (intercultural o grup de pressió) que hauria d'esser l'aglutinador de tota la Lleida/interessada per la nostra Universitat Democràtica futura. Si no col·laborem tots plegats per la nostra Universitat, mai la tindrem!!!

g r i p a u

PER UNA CULTURA AUTENTICA A LLEIDA

No tinc intenció, en aquestes ratlles, de negar l'importància que té el plantejament per part de ciutadans interessats i responsables de la necessitat d'un redreçament de la cultura a la Lleida d'avui.

Però, és evident que quan es tracta un assumpte de tanta importància i transcendència de cara la persona i el progrés de la nostra comunitat ciutadana, cal abordar/la qüestió des d'un punt de vista que consideri la realitat total lleidatana en matèria de cultura.

Que entenem per Lleida?. I per lleidatans?. Cadascú pot respondre a aquestes qüestions amb la seva opinió i amb el seu sentiment, però sí és evident una cosa: Lleida és una ciutat bastant gran on hi viuen moltes persones. I la cultura no és altra cosa que aquesta manifestació per part de les persones del seu comprendre, viure/crear, dialogar, participar en la gestió pública, que no oblidem ha de tenir un caire totalment social.

Llavors, en enfrontar-nos amb aquesta realitat, ens adonem que Lleida és una ciutat morta, sense cultura. No existeix una comunitat que, malgrat les necessàries diferències de parer i actuar, manifesti una solidaritat que faci sortir, mitjançant una gestió democràtica, les tendències comunes de la lluita per millorar el nostre conviure.

La realitat és ben bé altra. Lleida se'ns presenta com una realitat espacial on hi viuen grups de persones, deslligades les unes de les altres i amb grans diferències socials i econòmiques. Així ens trobem amb zones on viuen els més pobres, com el nucli situat al llarg del carrer Cavallers o bé les "casetes" i d'altres barris.

Si nosaltres creiem que la cultura ha d'esser el patrimoni de tots, es veu clar que, enfront el problema d'aquests grups de lleidatans molt marginats, no hi resta altra sortida que la creació d'una bona quantitat de serveis socials i culturals per aquestes conciutadans, per tal d'anar millorant la seva situació social. Aquesta acció, juntament amb una distribució justa de la renda i de la participació a la "cosa pública", farà que poc a poc aquests lleidatans en la seva totalitat vagin manifestant les seves idees, sentiments i sensibilitat., amb la creació de diversos corrents culturals que reflecteixen aquesta realitat humana existent a Lleida. No oblidem l'enriquidor que és la confluència de diverses formes de concebre la vida a l'hora de desenvolupar la cultura en una determinada zona espacial.

Llavors, sembla bastant clar que sols podrem parlar d'un avenç cultural a Lleida en tant en quant ens plantegem la Lleida real o amb altres mots la Lleida total.

Per aixó, es fa necessària la col·laboració de les Entitats, ja sigui públiques o privades, per aconseguir i concienciar la comunitat en aquest sentit.

Enric Vicedo i Rius

LES COMUNITATS DE BASE, UNA EXPERIÈNCIA REFIXIDA

Entràvem en una casa senzilla, antiga, tal com correspon a un poble de pagesia...

La gent de Vallbona de les Monges és trempada, tanmateix una mica celestial pel que fa a la innocència -- congènita de la gent de poble. De tota manera no són carallots, d'això en podem adduir bones proves. Treballen molt i dormen el que poden. Si fa, no fa, com tothom que ha de guanyar-se les garrofes amargament --no hi ha cap altra manera de fer-ho-- en aquest país tan braument defensat per --

les forces paternalistes de l'exterior. En fi, els pagesos de Vallbona han vist alleugerada la monotonia de la seva - feina de cada dia, que Déu sap donar-los-hi molt bé, amb - la vinguda d'uns joves barcelonins i el seu establiment en el poble: una comunitat de base. Abans tenien la joia del/ monestir, ara en tenen una altra; la fermesa de la joven-- tut.

Al tercer crit que havíem fet des de l'entrada - responien a dalt i se sentien unes sabates baixant les escales. Aparegue una noia:

--Ah, sou vosaltres, passeu!

Ens endinsem en una sala àmplia plena de "pupi-- tres", ens hi sentem mentre una altra noia fa aparició -- allà dins, amb nosaltres.

Cal que diguem que les dues noies eren força belles? I que una era morena i l'altra rossa? I que a punt - vam estar d'enamorar-nos-en?.

Preguntem a les noies, amb els ulls enlluernats:

--QUE ES ESFNCIAIMENT LA VOSTRA COMUNITAT DE BASE?

--"En essència és una comunitat de cristians. Ens interessa compartir la vida des de les arrels de la fe. Aquesta - voluntat va néixer a partir d'unes inquietuds comunes: vam comprendre que el problema de les persones subnormals era/ greu, nosaltres hem comprès que són homes i dones i que -- fins i tot el que hom anomena "normalitat" és molt ambigu/ i relatiu per a posar-nos-ho nosaltres com a marca distintiva. El que cal és comprendre aquesta gent i entrar amb - esperit amorós -no pas paternalista- en el seu dur problema. Es aquest esperit de compartir la vida cristianament i ajudar els mancats de forces per tal que trobiñ caliü en - la seva vida, el que ens ha empès a iniciar la Comunitat.

--VA SER DIFICIL LA CREACIO DE LA COMUNITAT?

--"Al principi, quan amanyagàvem el projecte, tot discu--- tint-lo, fèiem molta teoria. A tot arreu sorgien problemes i dificultats, malgrat tot vam tirar endavant" -- Les dues noies que ens expliquen les inicialles de la seva aventura realitzada es rifen, tot comentant-la, d'una de les fortes dificultats que creien tenir aleshores.

--"Ara que ja estem posats al fang, les coses resulten, -- gairebé totes, a l'inrevés de com les prevèiem. De tota ma - nera resulta ser tot molt més fàcil del que havíem cregut. El que és cert, és que quan fas un projecte el que val és/ la idea primordial, les dificultats se solucione a mesura que van venint sempre que et posis com a punt d'arribada - aquell ideal que t'uncix als altres i pel qual vius".

"Per altra banda a la nostra Comunitat hem prescindit totalment d'estatuts possibles o de lleis utòpiques, pensem que les normes maten la vida de la Comunitat i que/ l'espontaneïtat sincera és el que anima la tasca de viure/ en comú".

--HEU TINGUT PROBLEMES LEGALS PER A DESENVOLUPAR LES VOS-- TRES ACTIVITATS?

Riuen una mica, entre elles comenten: "Bé, el te - ma de sempre".

Després, amb el somris als llavis, les dues --- noies responen al mateix temps:

.../...

--"No, cap ni una, de moment".

--QUINS PROBLEMES HEU D'AFRONTAR MES SOVINT?

--"Mireu, de problemes ideològics no n'hem tingut cap, cadascú pensa com pensa i sap respectar els altres; penseu/ que en essència el que ens ha uni-t és l'esperit de Crist. Ara bé de problemes aparentment senzills --al fons no ho/ són tant- en tenim molt sovint, els superem, però, amb la vivència de fons, la qual, per altra part, la conservem - forta. Mai no hem cregut en els que, estant integrats en/ una comunitat d'aquest tipus, diuen que s'hi troben molt/ bé i que de problema no en tenen cap; sol succeir que des/prés dels mateixos ens dona força per a seguir endavant."

--SABEM QUE TOT SOVINT EN LES COMUNITATS MIXTES I AMB -- GENT JOVE ELS PROBLEMES D'AILLAMENT CAUSATS PER GELOSIES/ AMOROSOS SON UNA REALITAT QUE COU...

--"Es possible, de tota manera això no ha passat encara - entre nosaltres; quan ens hi trobem reaccionarem".

--LA VOSTRA COMUNITAT ESTA AILLADA O MANTENIU CONTACTES?

--"Vam començar el setembre de l'any passat. No estavem - sols, en absolut: a Barcelona tenim -nosaltres en som pro- vinents d'aquesta ciutat- un grup de persones que ens ha/ ajudat moltíssim; alguns d'ells, quan els siguin favora- bles les circumstàncies, s'integraran a la Comunitat, els altres ens ajuden moralment i econòmicament. Per altra --- part rebem molta força de les comunitat franceses que te- nen , inclús, gent a l'Àfrica; amb elles hi mantenim un - estret contacte. També ens relacionem amb comunitats del/ país i especialment amb gent d'església. No cal dir que - els camperols d'aquest poble estan en contacte estret i - amical amb nosaltres."

--QUANTES PERSONES COMPOSEN LA VOSTRA COMUNITAT?

--"De moment són sis; ja hem dit que després s'hi anirà - afegint altra gent".

--COM MANTENIU LA COMUNITAT?

--"Tots treballem: els uns al camp, els altres al parvula- ri, nosaltres dues exercim l'ensenyament a Tàrraga. De mo- ment només nosaltres dues guanyem diners nets, setze mil/ pessetes al mes de les quals dotze mil se'n van per gaso- lina; campem doncs, amb tres-quatre mil pessetes a més de les ajudes que ens vénen de l'exterior -Barcelona- i dels intercanvis que fem amb els camperols del poble. Nosaltres --- ens presentarem aquí per fer un servei als xicots -- subnormals -en principi hem cregut que l'ambient de poble i els seus aïres els és més profitós que el de la ciutat- després hem volgut també fer un servei total a la gent de Vallbona. Els fem serveis pels quals no cobrem res, com - ho és el parvulari. De totes maneres ens ajuden ells, els pagesos, en les tasques del camp i ens en regalen produc- tes, com la llenya, per exemple"...

Ens donem 400 pessetes cada més pels capricis - personals, de fet les utilitzem en roba, llibres d'estudi. A més a més ens les arreglem per pagar estudis de tres de nosaltres."

--QUINES ACTIVITATS REALITZEU?

.../...

--"Els dissabtes i diumenges solem tenir entre nosaltres - grups de joves que ens visiten. Acostumen a venir, generalment de Barcelona, el dissabte a la tarda: sopem, fem una estona de xirinola, la pregària i ens posem a dormir. L'endemà esmorzem, treballem tots plegats al camp. Acostumem a parlar d'allo que primer se'ns presenta.

Amb la quitxalla d'aquí el poble fem muntatges - de teatre i cinefòrums.

--VOSALTRES TREBALLEU LA TERRA...

--"Sí --contesten ràpidament com alegrant-se de que hagués sim arribat a aquest punt-- Vam comprar un camp amb els es talvis al costat del d'uns pagesos que entenen de cooperativisme. Hem amanyagat el projecte d'arribar a formar una cooperativa general a nivell de poble, de moment, després, si pot ser, de comarca, tenim molts projectes fets amb els pagesos!

Les dificultats de compra de terres i maquinària són nombroses: vam obtenir el camp amb els estalvis que teníem ja feia temps. De maquinària no en tenim. Els pagesos ens cedeixen les eines i ens ajuden amb els tractors. Ara projectem la compra d'altres terrenys que posarem en cooperativa; ja veurem com ens ho arreglem tot això".

Riuen una mica:

"Creiem que el treball ha de mentalitzar en el -- col·lectivisme: el procés és lent; nosaltres hi contribuïm amb l'exemple.

--REBEU AJUDA DELS ESTAMENTS RELIGIOSOS O ECLESIASTICS?

--A nivell econòmic, no; si a nivell moral".

--ACCEPTEU ALTRA GENT QUE LA QUE HA INICIAT AQUESTA COMUNITAT DE BASE?

--"Sí, és clar, estem totalment oberts i rebrem amb goig - tot aquell que es vulgui comprometre a compartir la vida - amb nosaltres. Acceptem tothom per més que no siguin cristians, ells ens respectarien a nosaltres i nosaltres a -- ells. Sempre hi ha molt a compartir encara que no sigui la pregària.

--QUAN HI HANGI FAMÍLIES ENTRE VOSALTRES...

--"Nosaltres respectem la intimitat familiar. A cada matrimoni se l'ha de respectar segons la seva idea. El fet que el matrimoni visqués en un altre edifici --trobaríem manca de lloc-- no importa car les portes serien obertes i la -- convivència plena. Llavors fomentarem el cooperativisme familiar".

--COM SOLUCIONEU EL PROBLEMA DE LA VELLESA?

--"Nosaltres no temim assegurances; aquest problema l'afrontarà la mateixa Comunitat".

--TENIN ALGUN CAIRE DE TIPUS POLITIC?

--"Que més política que dur el socialisme des de baix! Nosaltres no fem mítings, però el socialisme el vivim"

--PENSEU EN UNA GRAN GENERALITZACIO ?

--" De moment el fem aquí al poble, després, progressivament, amb la comarca si tot anés bé".

per EQUIP B

Tal volta sigui en la cançó popular -vora de les honoroses revistes que surten a la llum- el mitjà de comunicació de masses més important d'aquest país, i alhora es allí on es transmet més íntegrament i pur el tarannà de la gent que l'habiten, el quals encara no gaudim de cap diari en la nostra llengua i les hores de ràdio i televisió ens arriben en compta-gotes. Per això no és gens d'estranyar l'èxit que la "Cançó" ha aconseguit aquí i la seva importància dintre del context general de l'actual cançó popular.

No ens cal allunyar de les nostres contradiccions per adonar-nos de que això és un fet, doncs durant aquests dos mesos passats han actuat una quinzena de cantaires diferents, tots ells d'una línia compromesa i amb una clara visió de la "vida" i de la "terra" que esborra totalment les imatges que ens són donades sovint.

La Maria del Mar Bonet, que anava acompanyada a la guitarra clàssica per en Josep Maria Bardaji, al violoncel per n'Albert Moraleda, va confirmar un cop més la seva qualitat artística, de la qual hem de destacar la seva veu potent i la categoria de la música, acurada en extrem per aqueste dos músics que l'acompanyen, tanmateix aquesta cantant mallorquina que musica poemes de Rosselló-Forcadell i canta cançons tradicionals de la seva terra té un comportament qualsevol fred amb el públic, sense fer comentaris a les seves cançons.

Més íntim resultà el recital d'en Ramon Muntaner un cantant de la nova fornada que no té cançons amb lletra pròpia però que canta les poesies de Pere Quart, Ramon Pinyol, amb una gran força interpretativa, que el convertí en segurament en la revelació més important de la "nova cançó" des de l'apareixement d'Ovidi Montllor.

Signos de lloença són els "quintos" de Tamarit - que fugint de l'acostumada rutina de celebrar "verbens", organitzarem enguany una vetllada de "cançó" amb Lluís Llach i Joan Isaac. Important recital aquest, en el qual no solament va arribar-hi gent de tota la Llitera, sinó que també hi havia una nutrida representació de totes les comarques veïnes. Joan Isaac, primer actuant va estar poc sensible i no es va esforçar en atreure's al públic, el qual però va escoltar les cançons però que no el va fer rebotir al final. Lluís Llach si que va fer una de les seves actuacions més complertes, es va entregar totalment al públic, coneixedor de les seves cançons, i que corejà amb ell cançons tan conegudes per tots com "La gallineta" - "L'estaca"....; cal dir que el conjunt que portava: guitarra clàssica, baix, solista, flauta,... ajudaren en sobremanera a donar qualitat a la vetllada principalment.

Especial atenció mereixen les actuacions que han realitzat per les comarques de Ponent Jordi Oró, Xerriç, Teima, Miquel Sancho i Antoni Ricart, cinc cantaires lleidatans.

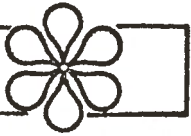
En el marc de les "50 hores d'art català", a Balaguer, i com a cloenda de tots els actes culturals varen actuar al Saló Comtal, de la ciutat dels comtes d'Urgell,-

en Pere Codó i en Sisa. Dos dies abans ja havien actuat la Marina Rosell i en Ovidi Montllor. El públic, integrat per jovent la major part, es va dividir en aquestes dues actuacions. Per una part va actuar en Pere Codó. Aquest, triomfador del concurs de promoció de "Noves veus", té una línia marcadament social i catalana. Les seves cançons estaven molt arrelades al problema català. En Pere Codó va agradar i la seva actuació es va veure recompensada amb els aplaudiments fervorosos del públic.

L'actuació d'en Sisa fou una altra cosa. En Sisa, al meu parer, és un cantant molt satíric. Tan satíric, que fins i tot se'n fot d'ell mateix. El públic esperava un altre tipus de cançó. Per això es produí una sèrie d'intents de boicotejar l'actuació d'aquest cantant català, que és pot permetre el luxe de no caure en un catalanisme barroer i estúpid. En Sisa ens va oferir/malgrat aquestes temptatives de boicot, una sèrie de cançons plenes de la millor poesia. Llàstima que solament una petita part del públic estigués d'acord amb ell.

pau echauz

RECITAL DE CANÇÓ: RECITAL DE CANÇÓ: RECITAL DE CANÇÓ: RECITAL DE CANÇÓ:

ARRIEL [música]

Un diari en català depèn de nosaltres.
Tu ja hi col·labores?

Compra títols de Premsa Catalana, S.A.
Rambla de Catalunya, 15, 3er. 2a
Tel. 3021461

l'estisora

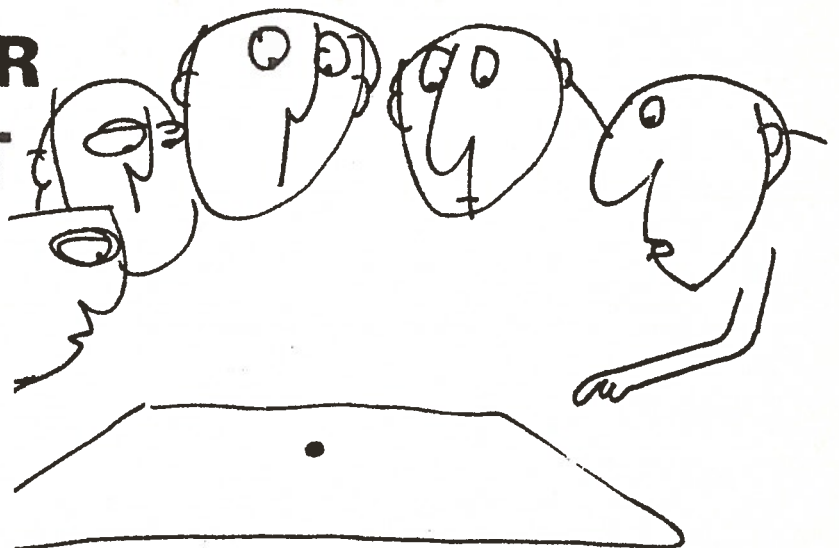
D' "El Correo Catalán"

(De "Posible".)

ER A INTERPRETAR L TEMPS PRESENT

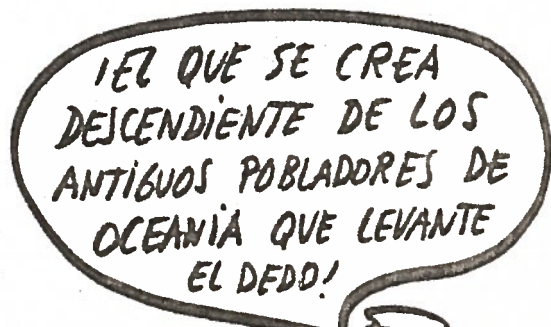
El problema rau en la mateixa naturalesa del poder polític. El règim ha basat el seu funcionament i el seu equilibri en una persona: el cap de l'Estat; ell constitueix la darrera instància i la suprema decisió. En definitiva, hi ha una funció "objectiva" d'arbitratge encarnada en una persona, de la mateixa manera que en els règims democràtics s'encarna en l'expressió electoral de la voluntat popular. La progressiva atenuació d'aquest paper, i la seva desaparició, problematitza de soca-rel la funció disjuntiva de l'ús del poder. Les famílies del règim són, en la seva majoria, conscients d'aquest fet; i d'aquí l'obertura: crear un mecanisme que pugui "objectivitzar" la distribució del poder, evitant els enfrontaments irresolubles. D'aquí l'Associacionisme i d'aquí una certa vitalització de les institucions i les figures polítiques. (Corts, Presència del Govern, Consell del Regne, etc.). Naturalment, és condició indispensable del nou joc que la pilota pugui canviar de mans, i en aquest sentit cal entendre una restrictiva regulació de les Associacions. En definitiva, el esquema no es mou. Les normes que el regeixen són molt properes a la democràcia censal del segle XIX. Tot plegat, una mena d'evolució a la inversa: de la Democràcia corporativa dels anys 30 model italià, saltem a la Democràcia segon imperi model francès. Qui sap si el proper temps ens duguí als regnes taifes.

D' "Oriflama" Abril 75

Debe ser el Estatuto como punto de partida...

(De "Mundo".)

AIRRIEL

AIRRIEL

ULTIMA HORA O ULTIMA HORA

OPINIÓ

Dos trimestres, pràcticament un curs d'atur acadèmic, per motius sobradament coneguts de tots, i ens trobem amb un fi de curs que es presenta realment confús.

Sembla que en l'ànim de tots està clar que no podem tornar enrera, perquè un retorn no tindria sentit, ni per la recuperació d'un nivell acadèmic, ni per una resposta del Ministeri massa ambigua o segons es miri massa clara.

Avui el problema es planteja a un altre nivell i sorgeixen dues qüestions fonamentals: Com solucionar el curs?, i com mantenir fermes les reivindicacions dels FNN, al mateix temps?. Són compatibles les dues coses? ¿Què perjudica més l'estudiant, perdre un curs o sofrir per sempre més el pes d'una Universitat. diguem-n'hi "sense condicions"?

Realment el dilema és important, sembla, però, que certs sectors (fins ara mantenidors de la vaga) oblidant els motius generadors del conflicte, pretenen tergiversar-los i a la vegada eludir responsabilitats tant per part del FNN com dels estudiants. Això a la llarga podria produir no tan sols una pèrdua de curs (Acadèmicament ja perdut), sinó també una pèrdua de la lluita, un tant inestable ja per part dels estudiants. Estudiants que davant una proposta molt clara almenys en un començament: -no firmar --- actes, -aprovat general, busquem solucions "escapistes" com "avaluacions democràtiques", que és una forma de mantenir la dignitat mentrestant se salva el curs. Com es veu, i amb les darreres amenaces per part del govern, el panorama no es presenta massa encoratjador.

El dia 13 de maig ha estat afectat i travessat al FNN un curs de Filosofia i Lletres. Tardor profundament aquest fet.....

8/1/80